

Ξενοφών, Απολογία Σωκράτους, 31-34

Γ1. Ο Άνυτος εξ αιτίας της κακής αγωγής του γιου του και εξ αιτίας της δικής του αφροσύνης ακόμα και τώρα, αφού έχει ήδη πεθάνει, έχει κακή φήμη. Ο Σωκράτης όμως εξ αιτίας της εξύψωσης του εαυτού του στο δικαστήριο, αφού προκάλεσε τον φθόνο, παρότρυνε περισσότερο τους δικαστές να τον καταδικάσουν με την ψήφο τους. Μου φαίνεται, λοιπόν, ότι οι θεοί από εύνοια του χάρισαν τέτοια τύχη.

Γ2. Η ψυχική του ρώμη φαίνεται από το γεγονός ότι προτίμησε να πεθάνει παρά να παραβιάσει τις ηθικές του αρχές. Επίσης δεν δείλιασε μπροστά στον θάνατο, αλλά τον αντιμετώπισε με χαρά, εκπληρώνοντας το χρέος του προς αυτόν.

Η στάση αυτή του Σωκράτη κρίνεται από τον Ξενοφώντα ως άξια μνημόνευσης και επαίνου.

Γ3. α. «ἡμῖν μὲν οὖν δοκεῖ θεοφιλεστέρων μοιρῶν τετυχηκέναι· τῶν μὲν γὰρ βίων τά χαλεπότερα»

β. γνῶθι

ζῆ (ζῆθι)

τεθνηκώς, -υῖα, -ός ἴσθι ἢ

τεθνεώς, -ῶσα, -(ώς) ὅς ἴσθι

Γ4. α. διά τό μεγαλύνειν: εμπρόθετος προσδιορισμός της αιτίας

τοῦ ζῆν: έναρθρο απαρέμφατο, γενική συγκριτική από το κρεῖττον

τοῦ ἀνδρός: ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός, γενική κτητική στο σοφίαν και γενναιότητα.

ἀξιομακαριστότατον: κατηγορούμενο στο αντικείμενο τόν ἄνδρα εκ του συνδετικού ρήματος νομίζω.

β. Υπόθεση: εἰ συνεγένετο

Απόδοση: νομίζω

Ο υποθετικός λόγος δείχνει κάτι το πραγματικό.

Η υπόθεση εισάγεται με εἰ και εκφέρεται με οριστική και η απόδοση εκφέρεται επίσης με οριστική.

Υποθετικός λόγος που δείχνει το προσδοκώμενο:

Ἐάν συγγένηται, νομιῶ.